

на способах перевода религиозной лексики в фильмах. Исследование польских субтитров поможет определить приёмы, используемые переводчиками в аудиовизуальном переводе, а также выделить трудности, связанные с переводом этого типа лексики. Среди них можно перечислить безэквивалентную лексику или вариативность, которая может приводит к ошибкам, например, применению католических аналогов вместо лексики, определяющей православную культуру. На основе проведенного исследования автор представляет выводы определяющие методы перевода религиозной лексики в фильмах.

**Кончаревић К.
Београд, Србија**

РУСКА И СРПСКА САКРАЛНА КОМУНИКАЦИОНА КУЛТУРА: ПРАВЦИ И РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

У овом раду даје се преглед праваца истраживања руске и српске СКК, при чему се наглашава њихова разгранатост, научна утемељеност и плурализам методолошких приступа, као и могућност коришћења различитих врста извора за ексцерпирате релевантних података.

Методолошка основа истраживања сакралне комуникационе културе (СКК) јесте учење Ј. А. Стерњина и Вороњешке школе комуникацијске лингвистике о комуникационом понашању, односно комуникационој култури (КК). У истраживањима СКК, којима се бави од 2004. године, аутор примењује три модела дескрипције и анализе – аспектски, параметарски и ситуативни, показујући да сва три модела обезбеђују комплексност и систематичност дескрипције како у монолингвалној, тако и у контрастивној перспективи, при чему неки од њих имају стриктно синхронијску усмереност (аспектски и параметарски модел), док други (ситуативни) могу наћи примену и у дијахронијским истраживањима (ова потоња базирају се на древним монашким типичима, патерницима, црквеноправним документима). Истраживања у овом домену имају имплицитно или експлицитно контрастивни карактер:

дескрипција и анализа по правилу се врше из перспективе неке КК – националне (нпр. бикултурни опис КК српског и руског монаштва) или социјалне (упоређивање КК различитих друштвених група издвојених по критеријуму односа према вери и духовности или по месту у организационој структури Цркве, нпр. верника и атеиста, монаха и лаика, монаштва и свештенства, старообредника и чланова већинске Цркве у руској, одн. припадника богомолачког покрета и просечних парохијана у српској средини).

Закључак аутора је да обрада ове проблематике у теоријском погледу резултира продубљивањем научне концепције истраживања КК, усавршавањем њене методологије, и пре свега пружити могућност систематизовања комуникацијских норми и традиција присутних у сакралној, за разлику од профане сфере.

Красноперова С. А.
Екатеринбург, Россия

СТИХОТВОРНЫЕ ПЕРЕЛОЖЕНИЯ МОЛИТВЫ ГОСПОДНЕЙ: ОПЫТ ТИПОЛОГИЧЕСКОГО ИССЛЕДОВАНИЯ

Рассматриваются примеры стихотворных переложений молитвы «Отче наш» в русской поэтической традиции XVIII-XIX вв.: А.П. Сумароков, Г.Р. Державин, П.И. Голенищев-Кутузов, В.А. Жуковский, В.К. Кюхельбекер, Н.А. Добролюбов, М.П. Погодин, Д.П. Ознобишин, Ф.Н. Глинка, Я.П. Полонский, П.Б. Потехин, А.А. Фет, К.М. Фофанов, Е.Е. Бекетова, О.Н. Чюмина и др. Исходный текст молитвы Господней (Мф. 6:9-13), представленный в синодальном и церковнославянском переводах, подвергается теологическому осмыслению. Предлагается развернутая типология жанра стихотворной молитвы как именно «вторичного» текста по отношению к исходному тексту сакрального прецедента. Предложенная типология, выстроенная с опорой на опыт классификации Э.М. Афанасьевой, О.В. Зырянова и О.А. Переваловой, включает в себя следующие разновидности: 1) молитвы-переложения,